

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 4

APRIL 2002

38. årgang

Såkornet er Guds ord!

Av radioevangelist Miguel Curse, Peru

Men dette er lignelsen: Såkornet er Guds ord. (Luk 8:11)

I 1996 fant noen kinesiske arkeologer et liljefrø som var 1 288 år gammelt. Funnet ble en stor overraskelse, for etter å ha lagt det i jorda og vanne det, spirte faktisk det gamle frøet etter noen få dager!

Denne utrolige oppdagelse fører straks våre tanker hen til disse ord fra Herren, talt gjennom profeten Jesaja: «Slik skal mitt ord være, det som går ut av min munn. Det skal ikke vende tomt tilbake til meg, men det skal gjøre det jeg vil, og ha framgang med alt som jeg sender det til.» (Jes 55:11)

Det gamle kinesiske frøet hvilte i mer enn tusen år før det spirte. På samme vis kan Ordets frø, det som sås i menneskehjertene, ta dager, uker, ja endog år før det oppfyller den gjerning Herren sendte det til.

Denne sannhet – at Guds ord aldri vender tomt tilbake – utrunder pastorer og evangelister med tillit, det gir bibellæreren tålmodighet, det gir lekmannen styrke og skaper i misjonæren en visjon for fremtiden!

Alt for ofte mister Guds tjenere motet når de ikke ser umiddelbare resul-

tater etter å ha sådd Guds ord i hjertene. Ja, de mest trofaste tjenere kan så ofte si og tenke at deres tjeneste er uten resultater.

Denne tilbøyelighet er som gutten som sådde et frø i kjøkkenhagen, og som hver dag gravde fram frøet for å se om det hadde vokst.

Som pastorer, evangelister, bibellærere og lekfolk har vi av Gud fått det ærefulle oppdrag: Å så ut Livets ord! Vårt kall er å så, – ikke å skape vekst! Det er Herrens ansvar og ære, på hans vis og i hans tid, å la frøet spire og vokse.

«Derfor er de ikke noe, verken den som planter eller den som vannet, men bare Gud, som gir vekst.» (1Kor 3:7)

Guds trofaste tjenere, de som setter sin lit til Guds levende ord, er Guds betrodde jordbrukere i denne verden. I alle verdensdeler sår disse bønder ut sitt såkorn i visshet om at de sår et levende frø. De vet at deres såkorn ikke er dødt som sand eller aske. Etter å ha sådd såkornet i jorda, går de fra åkeren med full visshet om at det de har sådd er levende og spirekraftig!

Hør alle dere som i dag tjener Herren som forkynnere og bibellærere, det *levende* såkorn fra det *Levende*

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON ~ www.nll.no

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax. 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:

Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

ord som dere taler og lærer, er ikke bare en grammatisk struktur. Nei, Guds ord er en *levende* kraft.

Husk at det du forkynner ikke bare er en blanding av substantiv, verb, preposisjoner, setninger og avsnitt. Det ord som Gud taler gjennom din munn er den allmektige Guds skaper-ord!

Neste gang du taler på et møte, underviser en bibelklasse, vitner for en nabo eller forkynner Ordet til de unge; – tal i tillit til at Guds levende ord er mektig og virkekraftig!

Selv om de umiddelbare resultatene av ditt arbeid er nedslående, så fatt mot i løftet fra Herren i Jes 55:11.

Bror og søster, gled deg i ordet fra Paulus' første brev til korinterne, kap 3:6: «Jeg plantet, Apollos vannet, men Gud gav vekst.»

Med dette bibelvers i tankene, skrev forfatteren John Newton disse linjene i en sang fra 1779:

Og Herre, det som nå er sådd La du det spire frem! Ved nåden din og all din makt, Før du din avling hjem! Du som har nådens hånd utrakt, og høster inn hvert Kristi lem.

Jeg synes denne sangen* passer så godt til avslutning på et møte eller en bibelhelg når vi har vært samlet om Guds levende ord!

Fryd deg i Ordet!

Det skal aldri vende tomt tilbake uten først å utføre det det ble sendt til!

Du kan regne med denne kraft!

Det er Guds løfte!

* Sangverset er oversatt fra spansk (red.)

Til norsk ved Jon Espeland

Rettferdiggjørelsen

Av evangelist Ubaldo Marca, Peru

Rettferdiggjørelsen springer ut fra Guds nådes frie rådslutning. Gjennom rettferdiggjørelsen forlater Gud oss alle våre synder og stiller oss fullkomment rettferdige for sitt åsyn. Og alt dette grunner seg på Jesu rettferdige liv og stedfortredende død for oss.

Rettferdiggjørelsen er først og fremst et stillingsbytte hvor synderen som før var fordømt under Guds vrede, i Kristus er frikjent og satt inn i Guds nåde.

Rettferdiggjørelsen innebærer mye mer enn syndenes forlatelse og bortfall av straffen. Å bli rettferdiggjort innebærer at den skyldige blir erklært helt og holdent rettferdig, ikke bare benådet. Rettferdiggjørelsen er en domshandling i himmelen, i Guds domstol, høyt hevet over menneskelige følelser. Den da-

gen synderen fullt ut forstod denne mektige Guds gjerning, ville han dø av lykke!

I det jordiske rettsvesen kan en dommer benåde en synder, men han kan aldri bringe den skyldige tilbake blant de uskyldige som aldri har forbrutt seg mot loven.

Gud, derimot, kan gjøre begge deler. Han forlater synder og overtredelser og anser synderen som en som aldri har forgått seg eller syndet.

Ingen jordisk dommer kan erklære en kriminell for god og rettferdig. Hvis Gud hadde vært underlagt de samme begrensninger, og bare kunne rettferdiggjøre den som er ren og god, ja da hadde det ikke fantes noe evangelium for syndere. Men apostelen Paulus forsikrer oss om at Gud rettferdiggjør den ugudelige. (Rom 4:5)

Evangeliets store under er at Gud kommer synderen i møte med mis-kunnhet og fullkommen rettferdig-

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, april 2002:

Såkornet er Guds ord! Av radioevangelist Miguel Curse, Peru	side 1
Rettferdiggjørelsen. Av evangelist Ubaldo Marca, Peru	side 3
Ved kongens bord av nåde. Av evangelist Damian Heredia, Peru	side 7
Det skal bli strømmer av nåde. Av Olaf klavenæs	side 11
Oppstandelsen. Av Per Bergene Holm.....	side 14
Arrangement sommeren 2002.	side 20

het. Hvilket underfullt paradoks, – at Gud rettferdiggjør den ugudelige!

Rettferdiggjørelsen er altså for det første forlatelse av syndens skyld, og dernest tilregning av fullkommen rettferdighet. (Rom 4:25)

Apostelen Paulus viser oss at alle mennesker trenger Guds rettferdighet. Hele menneskeslekten har syndet, alle sammen har krenket Gud. (Rom 3:23)

Så kunne vi spørre: «Hvorfor elsker Gud deg og meg?» Svaret er: «For intet!» I mennesket finnes det intet godt. Det materiale vi er laget av er ikke dugelig til noe som helst! Det er som en råttne mandarin. Utvendig kan den se fin og innbydende ut, men innvendig er den ødelagt. Den kan ikke brukes til noe som helst, den må bare kastes. Slik taler Skriften om oss: «Fra fotsåle til hode er ingenting helt. Her er bare sår, skrammer og åpne sår.» (Jes 1:6) «All vår rettferdighet ble som et urent klesplagg.» (Jes 64:5)

Hva har et menneske for Guds åsyn?

Svaret er: Ingen ting!

Så taler noen om den frie vilje, at mennesket bærer med seg en egenskap til å velge mellom det gode og det onde. Dette er enda en av djevelens løgner! Mennesket kan bare velge det onde og kan ikke søke Gud av egen fri vilje eller på eget initiativ. (Rom 3:11)

Hvordan har det så gått til at Gud har forlatt deg dine synder? Er det på grunn av din anger? Eller på grunn av din bekjennelse? Svaret er nei!

Din anger og bekjennelse hjelper ikke i dette stykke. Hør hva Herren sier gjennom profeten Hoseas: «Mitt hjerte vender seg i meg, all min medynk våkner. Jeg vil ikke fullbyrde min brennende vrede, jeg vil ikke igjen ødelegge Efra'im. For jeg er Gud og ikke et menneske, Den Hellige midt iblant deg. Jeg kommer ikke med glødende harme.» (Hos 11:8-9) Sannheten er at Gud forlater deg dine synder for sin egen kjærlighets skyld! Derfor har ikke noe menneske noe å rose seg av for Gud. (Rom 4:2, Ef 2:9)

For å forstå din sanne situasjon, må du høre Guds lov, slik det står skrevet i Rom 3:19: «Men vi vet at alt det loven sier, det taler den til dem som er under loven, for at hver munn skal lukkes og hele verden bli skyldig for Gud.»

I hjertedypet hos hvert enkelt menneske finnes tanken om at det må være mulig å bli rettferdig ved egne gjerninger. Denne selvtillit er dypt rotfestet i menneskeslekten.

Menneskets egentlige problem er ikke å innse at en faller i en og annen synd, men virkelig å erkjenne syndefordervet og syndens egentlige rot som er egenkjærlighet og troen på seg selv og sitt eget. Den som får se inn i dette, dør bort i fra alt sitt eget og blir stående for Gud

med en lukket munn!

Dette er lovens hensikt. Den skal slå oss ut og drepe all selvtillit hos synderen. Dette kan du lese om i Gal 3:19-26 og i Rom 5:20. Loven ble gitt med den hensikt å stille oss skyldige for Gud og skape i oss trangen og ropet etter forløsning og rettferdiggjørelse.

Loven kan ikke frelse noen. Den er som et termometer som viser deg kroppstemperaturen, men som verken kan heve eller senke feberen. Den er som en vekt som viser deg vekten din uten å kunne verken øke eller senke den. Loven er som et tog som bringer deg ubønnhørlig mot denne endestasjon: Fortapelsen!

I dette toget prøver mange å bygge sin egen rettferdighet med det mål å komme seg av toget før det når sitt forferdelige bestemmelsessted. Slik var det for jødene på Jesu tid. Da redningsmannen kom, var de så sikre i sin selvtillit, og kjente ikke på noe behov for å komme seg av toget ved Jesu hjelp! De var så opptatt med å bygge sin egen rettferdighet at de helt overså og avviste Guds frelsesplan for den syndige menneskeslekten.

Når vi nå har sett at loven ikke kan rettferdiggjøre et menneske, står vi bare tilbake med ett eneste håp, nemlig en rettferdighet uten loven. Og da snakker vi ikke om den

tilbøyelighet som noen har til lovløshet eller til å ta seg frihet til å leve i synden. Nei, vi søker den rettferdighet som loven krever, men som vi ikke selv makter på noe vis.

I denne situasjon kommer budskapet til oss om et plassskifte, hvor en annen tar vår plass og går inn i våre kår. Her finner vi Guds rettferdighet, hvor han ved Jesu stedfortredende liv og død, gir oss sin rettferdighet, den som vi var helt ute av stand til å oppnå ved eget strev og innsats. (Ef 2:8-10)

Denne Guds gave skal du få ta i mot og tro!

Så kreves det altså tro fra vår side, vil du kanskje innvende. Da skal du tenke på at tro ikke er noe i seg selv. Å tro er bare et verb for hva du tror på. Å tro betyr å ta sin tilflukt og stole på noe, det være seg en avgud, penger eller gode gjerninger. Når folk setter sin lit til slike ting, kan vi si at troen er falsk, den hjelper dem ikke fordi troen er rettet på feil gjenstand. Slik er det heller ikke troen på Jesus som frelser oss, men det er han som troen er rettet på som frelser oss. Det er altså ikke at vi tror, men han vi tror på, som frelser oss!

Et annet eksempel kan illustrere dette: Vi sier at du må spise for å leve. Men du lever ikke fordi du spiser, men av det du spiser. Det hjelper ikke å spise hvis det du spiser ikke er mat! Slik er det også med

troen, – du lever ikke av å tro men av ham du tror på!

Å tro på Jesus betyr å få sette alt sitt håp til ham, å ha all sin tillit til det Jesus har gjort for deg! Det betyr å ha sitt liv i Jesu liv og frelsesverk! Det betyr, – når alle dører og veier er stengt – at Gud åpner den eneste dør som gir mulighet for frelse, det er å bli rettferdiggjort uforskyldt av Guds nåde i Jesus Kristus. (Rom 3:24)

Hva innebærer så rettferdiggjørelsen? Katolikkene lærer at Gud inngyter sin nåde i oss, – omtrent som en vitaminsprøyte, og at denne nåden virker slik i oss at vi blir mer og mer rettferdige. Men Gud kan ikke rettferdiggjøre oss på denne måten!

Det er riktig at Kristus virker i oss ved Den Hellige Ånd. Det kaller vi helliggjørelse. Men helliggjørelsen kan aldri frelse oss. Dessuten betinger dette Kristi verk i oss, at vi først er rettferdiggjort! Derfor er det ikke riktig å si at Kristus må bo eller virke i oss for at vi skal bli rettferdiggjort. Tvert i mot er det nødvendig å bli rettferdiggjort for at Kristus skal leve og virke i oss.

Mennesket vil gjerne bli rettferdig for å bli frelst. Men for å bli frelst er det nødvendig å bli gjort rettferdig. Legg merke til denne forskjellen. Det ene er subjektivt, noe som skjer i mennesket. Det andre er objektivt,

noe Gud har gjort for mennesket!

Et menneske som ved loven har fått en lukket munn, blir rettferdiggjort ganske enkelt ved å stole på Jesus, det blir erklært rettferdig av Gud.

Å bli rettferdiggjort er derfor et juridisk uttrykk. Når en tiltalt står for domstolen og dommerne frikjenner vedkommende, da er han rettferdiggjort for det han var tiltalt for. Men i en jordisk domstol kan de bare frifinne de uskyldige. De skyldige blir dømt og må sone straffen. I den himmelske domstol, derimot, blir den skyldige rettferdiggjort og slipper dom og straff.

Skriften lærer oss altså at rettferdiggjørelsen betyr at Gud erklærer synderen uskyldig og ren fra alt han er og har gjort, og tilregner ham alt det Kristus er og har gjort.

Vi ser altså at Gud ikke bare tilgir synden, men han gjør noe mye større, han erklærer synderen for rettferdig!

Men rettferdigheten har sin pris. Den som synder, må dø! (Rom 6:23) Slik kom mennesket under Guds vrede og ble syndens og djevelens slaver. Det var derfor Jesus måtte kjøpe oss fri med sitt blod. Han kjøpte oss fri fra lovens krav, idet han ble en forbannelse for oss. (Gal 3:13)

På grunn av Jesu frelsesverk kan vi i dag forkynne hverandre evange-

liet. Evangeliet kommer ikke til oss med Guds dom, men med budskapet om Guds kjærlighet i Jesus Kristus. I evangeliet heter det: «Den rettferdige av tro, skal leve.» (Gal 3:11)

Den altså, som er rettferdiggjort ved troen på Jesus, skal leve evig. Dette er det løftet Jesus har gitt oss: «Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve om han enn dør.» (Joh 11:25) Dette fikk Stefanus, den første martyr, oppleve da han døde for Jesu navns skyld under menneskers dom og forakt.

Jeg vil gjerne formane deg til å leve ved troen på Jesus!

Og til sist må jeg få nevne at jeg

står i gjeld. Og hvem står jeg så i gjeld til, jeg som er et gjenløst menneske?

Til Gud? Nei, av ham får jeg alt av nåde, uten å komme i gjeld.

Men jeg står i gjeld til min neste. Jeg står i gjeld til dem som ikke har hørt evangeliet.

«Jeg står i gjeld både til grekere og barbarer, både til vise og uvise. Derfor er jeg for min del rede til å forkynne evangeliet også for dere i Rom. For jeg skammer meg ikke ved evangeliet, for det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, både for jøde først og så for greker.» (Rom 1:14-16)

Bearbeidet og oversatt til norsk ved Jon Espeland

Ved kongens bord av nåde

Av evangelist Damian Heredia, Peru

David sa: Er det ennå noen igjen av Sauls hus, som jeg kan gjøre vel imot for Jonatans skyld? Nå var det i Sauls hus en tjener som hette Siba. Han ble kalt til David, og kongen sa til ham: Er du Siba? Han svarte: Ja, din tjener heter så. Da sa kongen: Er det ikke ennå noen

igjen av Sauls hus, så jeg kunne gjøre Guds miskunnhet mot ham? Siba svarte kongen: Det er ennå en sønn av Jonatan, en som er lam i begge føttene. Kongen spurte ham: Hvor er han? Siba svarte kongen: Han er i huset hos Makir, sønn av Ammiel, i Lo-Debar. Så sendte kong David bud og hentet ham fra Makirs, Ammiels sønns hus i Lo-Debar. Og da Mefiboset, sønn av Jonatan, Sauls sønn, kom inn til David, kastet han seg ned

med ansiktet mot jorden. Og David sa: Mefiboset! Han svarte: Her er din tjener. David sa til ham: Vær ikke redd! Jeg vil gjøre vel mot deg for din far Jonatans skyld og gi deg tilbake hele den jordeiendommen Saul, din far, eide. Du skal alltid ete ved mitt bord. Da kastet han seg ned og sa: Hva er din tjener, at du lar ditt øye falle på en død hund som meg? Så kalte kongen på Siba, Sauls tjener, og sa til ham: Alt som har tilhørt Saul og hele hans ætt, har jeg gitt til din herres sønn. Du skal dyrke jorden for ham, du og dine sønner og dine tjenere. Dere skal høste inn for ham, så din herres sønn kan ha brød å spise – men selv skal Mefiboset, din herres sønn, alltid spise ved mitt bord. Siba hadde femten sønner og tjue tjenere. Da sa Siba til kongen: Som min herre kongen befaler sin tjener, slik skal din tjener i alle måter gjøre. – David sa: Mefiboset skal spise ved mitt bord som en av kongens sønner. Mefiboset hadde en liten sønn som hette Mika. Og alle som bodde i Sibas hus, var Mefibosets tjenere. Men selv bodde Mefiboset i Jerusalem, for han spiste alltid ved kongens bord. Han var lam i begge føttene.

2Sam 9:1-13

Herren har ved flere anledninger åpenbart sin nåde på usedvanlig og underfullt vis, noen ganger kollektivt og andre ganger individuelt slik som her i livet til Mefiboset.

Denne historien gir oss et gripende bilde på hvordan frelsen er av nåde. Derfor fanger den interesse hos alle oss som er avhengige av nåden for vår salighet.

I teksten vår vil jeg stanse for tre ting som alle fører oss inn i læren om Guds frie nåde.

Mefibosets handikap

Navnet Mefiboset betyr «han som tar bort vanære». Mefiboset var sønn til Jonatan, kong Sauls sønn. Når vi leser om Mefibosets liv er det spesielt to ting vi vil stanse ved:

1. Han var lam i begge føttene.

Dette var resultat av et uhell da Mefiboset var 5 år gammel. Da hans barnepike fikk meldingen om Sauls og Jonatans død tok hun Mefiboset og flyktet. Men idet hun skyndte seg av sted, falt han ned og ble lam i begge benene for resten av livet. (2Sam 4:4) Hans handikap førte ham inn i et liv i lidelse og avhengighet av andre.

2. Han tilhørte Davids fiender

Mefiboset var en del av kong Sauls ætt og hørte derfor med til Davids fiender fordi kong Saul lå i fiendskap med David. David hadde bestemt at sju av Sauls etterkommere skulle henrettes for å sone den forbrytelse Saul hadde gjort da han drepte gibeonittene (2Sam 21:1 ff). Mefiboset var blant dem som skulle henges ved denne an-

ledning, men han ble spart takket være den ed som de – David og Jonatan, Sauls sønn – hadde sverget hverandre ved Herren. (2Sam 21:7)

I åndelig betydning er Mefibosets invaliditet et bilde på den åndelige situasjon hvert eneste menneske befinner seg i, det vil si at vi er ute av stand til å nå det evige liv på grunn av vår syndige natur. Og vi er totalt avhengige av at noen utenfor oss griper inn til vår frelse.

Davids godhet overfor Mefiboset

Davids spørsmål «Er det ennå noen igjen av Sauls hus, som jeg kan gjøre vel imot for Jonatans skyld?» gjenspeiler det spørsmål, den miskunnhet og den invitasjon Gud hver dag retter til syndere.

Kong David er som den øverste autoritet i samfunnet, et bilde på Gud. Av egen fri vilje ønsker David å vise miskunnhet mot Sauls hus enda Saul var hans fiende. Men David ønsker å vise miskunnhet for Jonatans skyld. Her ser vi hvordan Jonatan i dette tilfelle er et bilde på Jesus Kristus.

Videre er Siba, han som ble sendt for å hente Mefiboset og overtale ham til å komme, et bilde på Den Hellige Ånd som leter etter synderen, kaller ham og overbeviser om synd for å føre ham til Jesu føtter. (Joh 6,44 og 16:8)

Det er gripende å lese om Mefiboset som kommer akkurat som han er, vel vitende at han tilhører Sauls dødsdømte familie. Men han kommer utelukkende i lydighet til kongens innbydelse og løfte om miskunnhet.

Det var sikkert mye kamp og tvil i Mefibosets hjerte, slik det også er kamp og tvil i de troendes hjerter mens vi er i denne verden.

Når Mefiboset kommer fram for kongens åsyn, har han ingenting å by frem, han står der utelukkende på grunn av kongens innbydelse og kaster seg på sitt ansikt. Han tenkte kanskje at nå ventet døden hvert øyeblikk. I denne tilstand hørte han kongens røst: «Vær ikke redd! Jeg vil gjøre vel mot deg for din far Jonatans skyld og gi deg tilbake hele den jordeiendommen Saul, din far, eide. Du skal alltid ete ved mitt bord.»

Hvilken store miskunnhet opplevde ikke Mefiboset? I stedet for å dø, fant han livet og fikk del i den største lykke for resten av sitt liv. Svaret til Mefiboset griper oss så vi kunne hoppe av fryd og glede og gråte av lykke: «Hva er din tjener, at du lar ditt øye falle på en død hund som meg?»

Han bruker det mest nedsetten- de og ydmykende uttrykk om seg selv. Slik kan bare den tale som har sett sin egen elendighet og Guds store nåde i Jesus Kristus!

Uten Kristus er jeg død i mine synder og overtredelser, men i Jesus får jeg sitte til bords i de himmelske saler! (Ef 2:1-6)

Bevart ved nåden

Mefiboset befant seg i en elendig situasjon mens han bodde i Lo-Debar, men på grunn av kongens nåde befinner han seg nå i en privilegert situasjon i kongens slott. Dette er sannelig et stort sprang, umulig å realisere for Mefiboset ved egen bestemmelse eller kraft. Det samme gjelder for oss når det gjelder å få sitte ved det himmelske bord.

Hvordan kom så Mefiboset i denne stilling? Jo, bare av nåde!

Slik er det også med vår frelse. Den er bare av nåde! Det er ene og alene Guds nåde som frelser oss. Et menneske kan intet gjøre og har ingenting å tilby Gud som betaling for sine synder!

For Mefiboset må det ha vært som å bli født på ny å få sitte ved kongens bord. Det var noe helt annet enn det han kjente og var vant med i sitt gamle liv. Tenk hver dag inntil sin død å få ete ved kongens bord! For en lykke! Hver dag ble han oppvartet av kongens tjenere.

Mefiboset fikk i gave det livet han var født til som prins, men som han hadde mistet på grunn av fedrenes (Sauls) synd.

På samme måte får synderen ved Guds nåde tilbake det livet vi mistet på grunn av fedrenes (Adams) synd. Men ved nåden blir vi løftet opp i den høyeste posisjon av alle, – tenk vi får være Guds barn og nyte godt av hans omsorg helt til Jesus kommer igjen. Under ventetiden er det vårt kall å vente tålmodig og sette vårt håp fullt og fast til Guds nåde. (1Pet 1:13)

Nåden alene

Den samme nåde som ble vist Mefiboset, rekker Gud i dag ut til deg og meg som er åndelig talt invalide på grunn av vår syndige natur. Men Gud, som er rik på miskunn, sendte sin sønn Jesus Kristus som døde for våre synder. Og for Jesu skyld tilbyr Gud deg syndenes forlatelse og det evige liv.

Guds nåde, vist oss i hans sønn Jesus, er den eneste frelsesgrunn for syndere.

Derfor skal du se på Jesus! Du skal stole på ham, det er ham du skal ta i mot som din frelser!

Bare Jesu Kristi nåde kan løfte synderen opp til barnekår hos Gud, og gi oss tilbake den sanne åndelige verdighet som vi mistet i syndefallet.

Takk for oppmerksomheten! Må Gud velsigne deg rikelig!

Bearbeidet og oversatt til norsk ved Jon Espeland

Det skal bli stømmer av nåde

Av Olaf Klavenæs

Min elskede tar til orde og sier til meg: Stå opp, min kjæreste, du min fagre, og kom ut! For se, nå er vinteren omme. Regnet er dratt forbi og er borte. Blomstene kommer til syne på marken. Sangens tid er inne, og turtelduens røst har latt seg høre i vårt land. Fikentreets frukter tar til å rødme og vintrærnes blomster dufter. Stå opp og kom, min kjæreste! Du min fagre, så kom da!

Høys 2:10-13

Høyt elsket av Jesus

Her er det brudgommens røst vi hører. Han tar til orde og sier til meg: «Du min fagre!» Det viser at bruden er høyt elsket av sin brudgom. Synderen er høyt elsket av Jesus. Han gav sitt liv for å få seg en brud. Han elsker, og elsker igjen, – av uforskyldt nåde, noe vi slett ikke har fortjent!

I Dan 10:11 taler Jesus til Daniel og sier: «Daniel, du høyt elskede mann!» Slik taler Jesus til sine venner!

Vinteren er omme

Så sier han til bruden: «Kom ut! For se, nå er vinteren omme.» Vinteren er et bilde på kulde og død. Som mennesker er vi døde ved våre synder og overtredelser. (Ef 2:1)

Døden hersker i vårt kjære fe-

dreland nå. Vi har ugudelige lover som abortloven og partnerskapsloven. Det er blitt slik som det var i Sodoma og Gomorra.

Vekkelse

I denne stilling står det ikke til oss å skape vekkelse og lovsang. Det kan bare Herren gjøre ved sitt ord. Vi ser at det blir avertert med vekkelsesmøter og lovsangskvelder. Men mye av dette er bare menneskeverk som ikke fører til liv i Gud.

Men Gud kan skape vekkelse, og Gud kan gi lovsang. Men han gjør det alt ved sitt ord! Derfor er det Ordet vi må holde fram. Det er Guds ord vi trenger i Norge i dag.

«Herren skaper leppers grøde.» leser vi i Jes 57:19.

Vekkelse, – det er når samvittigheten våkner til liv. Et eksempel på vekkelse finner vi hos den bortkomne sønn som Jesus forteller om i Luk 15.

I v.14 står det at han begynte å lide nød, i v.18: «Jeg vil stå opp og gå til min far» og i v.20: «Og han kom til sin far». I v.23f utbryter faren: «Hent gjøkalven og slakt den, og la oss ete og være glade! For denne min sønn var død og er blitt levende, han var tapt og er blitt funnet. Og de begynte å være glade.»

Det var vekkelse i guttens hjerte. Og han fikk komme hjem til gledes hus.

Måtte Gud gi oss slike tider igjen, da syndere kan komme i nød og få glede seg i frelsen!

Sangens tid er inne

Det er et slikt budskap – et frelsesbudskap – brudgommen kommer med til bruden når han sier at «Sangens tid er inne.» (v.12 i teksten)

Hør hva David sier om vekkel-sesangen i Salme 40:3-4: «Han drog meg opp av fordervelsens grav, av den dype gjørmen. Han satte mine føtter på en klippe, han gjorde mine trinn faste. Han la i min munn en ny sang, en lovsang for vår Gud. Mange skal se det og frykte, og sette sin lit til Herren.»

Lovsang er noe som blir lagt ned i hjertet. Det er ikke noe som vi kan ta oss til, eller produsere av oss selv.

Takkesangen som David synger, det er takken til ham som fant meg i fordervelsens grav, i den dype gjørmen, det vil si i min synd!

I denne gjørmegraven ligger mange i vårt land! De ligger fastbundet i synden.

Jeg tenker ofte på et ord hos profeten Habakkuk, som jeg synes ligner på vår tid, en tid som er den motsatte av den som beskrives i vår tekst i Høysangen: «Fikentreet springer ikke ut, og vintrærne bærer ikke. Oljetreets frukt slår feil, og markene gir ingen føde. Han har

utryddet sauene av kveen, og det finnes ikke fe i fjøsene.» (Hab 3:17)

Det er bare elendighet og situasjonen fortøner seg aldeles trøstløs, men så bryter profeten ut i det påfølgende vers (v.18): «Men jeg vil fryde meg i Herren, jeg vil juble i min frelses Gud.»

Vi må ikke i en mørk tid miste av syne kraften i Guds ord. Gud er mektig – i sin time – til å sende vekkelse inn i det stummende mørke!

Og du som har fått se inn i evangeliets sødme, – du må ikke miste frelsesfryden. Tiden vi lever i må ikke få ta fra oss fryden i Herren, vår underfulle brudgom og forsoner!

Turtelduens røst

«Turtelduens røst har latt seg høre i vårt land,» sier brudgommen i v.12 i teksten vår.

Duene finnes i vill tilstand i alle land. Man har oppregnet ca 90 ville og 200 tamme arter. Disse kan deles i tre hovedgrupper: Trekkfugl, strøkfugl og standfugl. Turtelduen i teksten er en trekkfugl som ved sitt komme varsler om sommer.

Turtelduen er et bilde på Den Hellige Ånd. I Matt 3:16 leser vi: «Da Jesus var blitt døpt, steg han straks opp av vannet. Og se, himmelen åpnet seg for ham, og han så Guds Ånd stige ned som en due og komme over ham.»

Himmelen ble stengt da Adam falt i synd. Himmelen ble åpnet av Jesus. At Den Hellige Ånd faller som en due er et tegn på at himmelveien er åpnet og at syndere ved Jesu verk kalles inn til det himmelske bryllup.

Hør hva martyren Stefanus sier der han ligger døende under steinregnet: «Og han sa: Se, jeg ser himmelen åpnet, og Menneskesønnen stå ved Guds høyre hånd!» (Apg 7:56)

Tenk hvor stort at Jesus åpnet det som Adam stengte for oss ved syndefallet!

Det er dette apostelen Paulus beskriver i Rom 5:17-18: «For om døden kom til å herske ved den ene, fordi denne ene falt, hvor meget mer skal da de som mottar nådens og rettferdighetsgavens overstrømmende rikdom, leve og herske ved den ene, Jesus Kristus. Altså, likesom én manns overtreddelse ble til fordømmelse for alle mennesker, slik blir også én manns rettferdige gjerning til livsens rettferdiggjørelse for alle mennesker.»

Vårtid

Det er vår i Norge nå. Vinteren er over for denne gang og naturen våkner til nytt liv.

Gud gi at vi også måtte få oppleve en åndelig vårtid i landet vårt, at vi ennå en gang kan få høre tonen av syndenød og frelsesfryd i blant oss. La det være vårt bønneemne at vi må få oppleve det slik vi synger i sangen:

*Det skal bli strømmer av nåde,
Dette er løftet fra Gud. Får Jesus i
blant oss kun råde, Strømmer vel-
signelsen ut.*

*Å, disse strømmer av nåde Fører
oss nærmere Gud. De kommer
med trøst i all våde, Bringer fra
himmelen bud.*

*Det skal bli strømmer av nåde,
Send oss din vekkende Ånd, Så
syndere om frelse må rope Og lø-
ses av djevelens bånd!*

*Det skal bli strømmer av nåde,
Gud la dem falle i dag! Å, fyll oss
med kraft fra det høye, Inn til ditt
hjerte oss drag!*

*Strømmer, strømmer av nåde,
Salighet, glede og fred! Vi ber deg
om mere enn dråper, Strømmer
send over oss ned!*

Oppstandelsen

Av Per Bergene Holm

Etter sabbaten, da det lysnet mot første dag i uken, kom Maria Magdalena og den andre Maria for å se til graven. Og se, det ble et stort jordskjelv. For en Herrens engel steg ned fra himmelen, gikk fram og rullet steinen til side og satte seg på den. Han var som lyn å se til, og hans klær var hvite som snø. De som holdt vakt, skalv av redsel for ham, og de ble som døde. Men engelen tok til orde og sa til kvinnene: Frykt ikke! Jeg vet at dere søker Jesus, den korsfestede. Han er ikke her, han er oppstått, slik som han sa. Kom og se stedet hvor han lå! Skynd dere nå av sted og si til hans disipler: Han er oppstått fra de døde. Og se, han går i forveien for dere til Galilea, der skal dere se ham. Se, jeg har sagt dere dette! De skyndte seg da bort fra graven med frykt og stor glede. De løp av sted for å fortelle det til hans disipler.

Matt 28:1-8

Kvinnene som gikk til graven, gikk for å søke trøst i den døde, gråte over deres gravlagte herre og mester, gi ham den siste ære ved å salve hans døde legeme. Deres tro hadde vært knyttet til den levende Jesus. Nå som han var død, hadde de ikke noe annet å

gå til enn hans grav.

Kvinnene hadde også hørt Jesu ord om at han skulle lide og dø og oppstå igjen. Men de maktet ikke å ta i mot det, og det ser ut til at sorgen over Jesus ikke gjorde dem i stand til å minnes det nå etter hans død heller. At Jesus skulle stå opp igjen var for underfullt.

Men så møtes de her ved graven av en engel som vitner for dem og sier:

«Frykt ikke! Jeg vet at dere søker Jesus, den korsfestede. Han er ikke her, han er oppstått, slik som han sa.»

Jesu oppstandelse var etter hans ord og løfte, det var i følge Skriftene. Det var etter Guds ord og løfte.

For å få lys over Jesu oppstandelse skal vi gå til det profetiske ord.

Vi skal lese Sak 3:1-10:

Så lot han meg se Josva, ypperstepresten, som stod foran Herrens engel, og Satan som stod ved hans høyre side for å anklage ham. Men Herren sa til Satan: Herren refse deg, Satan! Herren refse deg, han som har utvalgt Jerusalem! Er ikke denne mannen her

en rykende brann, revet ut av ilden? Men Josva var kledd i skitne klær der han stod for engelens åsyn. Og engelen tok til orde og sa til dem som stod foran ham: Ta de skitne klærne av ham! Og til ham selv sa han: Se, jeg tar din misgjerning bort fra deg og kler deg i høytidsklær. Da sa jeg: Sett en ren lue på hans hode! Og de satte den rene luen på hodet hans og hadde på ham andre klær mens Herrens engel stod der. Da vitnet Herrens engel for Josva og sa: Så sier Herren, hærskares Gud: Hvis du går på mine veier og holder mine bud, da skal du også få styre mitt hus og vokte mine forgårder, og jeg vil gi deg adgang sammen med dem som står her. Hør nå, Josva, du yppersteprest! Du og dine venner, som sitter her foran deg, dere er varselsmenn. For se, jeg lar min tjener Spire komme. For se, den steinen jeg har lagt foran Josva – på denne ene steinen er sju øyne rettet! Se, jeg skjærer ut på den de tegn den skal ha, sier Herren, hærskares Gud. Og jeg tar dette landets misgjerning bort på én dag. På den dag, sier Herren, hærskares Gud, skal dere innby hverandre til gjestebud under vintreet og fikentreet.

Herren lar Sakarias se Josva, ypperstepresten, som sto foran Herrens engel, og Satan som sto ved hans høyre side for å anklage

ham. Sakarias får se det som skjer på den store forsoningsdagen. Da tok ypperstepresten på seg sine klær. På dem var alle Israels stammers navn inngravert, både på brystplaten og på skulderstykkene. Ypperstepresten skulle bære folket med seg, både på sitt hjerte og på sine skuldrer. Gjennom ham skulle hele folket møte Gud. Ypperstepresten bar hele folket på sitt legeme, og dermed hele folkets synd.

Ypperstepresten hadde så tatt en bukk og bekjent Israels synder over den, og han hadde slaktet en bukk som syndoffer. Så tok han blodet og bar det med seg når han trådte fram for Gud i Det aller helligste.

Der tok ypperstepresten blodet og sprengte det på lokket på arken, til et dekke over lovens tavler som lå i arken og vitnet for Herren – som tronte mellom kjerubene – om folkets synd og brøde. Offerdyrets kropp ble brent opp utenfor leiren.

Dette er billedlig. Når ypperstepresten bærer fram offerdyrets blod, så er det i stedet for sitt eget og folkets blod. Den kroppen som ble brent opp utenfor leiren, det skulle ha vært ypperstepresten og folket selv.

Og dette blir så meget mer anskuelig, i og med at folket nå nærmest hadde gått til grunne utenfor leiren, utenfor Israel, i Babel.

Det er nok også denne hendelsen som ligger bak dette. Ypperstepresten hadde fått vende tilbake til Jerusalem, som en rykende brann, revet ut av ilden, frelst ut av dommen. Ja, det var gjennom dommen Herren hadde latt seg forsones og nå igjen tok seg av dem.

Og så står ypperstepresten der. Og Satan, anklageren trer fram for Herren og anklager ypperstepresten for synden han bærer på sitt legeme, folkets synd. Satan anklager ypperstepresten og vil ha ham dømt av Herren. Og Satan har på en måte loven på sin side, for den også anklager om synd. Og yppersteprestens skitne klær, skitne ved de synder ypperstepresten bærer i og med klærne, de vitner også om at han ikke kan se Herren åsyn til åsyn og leve.

Men Herren dømmer ikke ypperstepresten. Han refser Satan og gir ham ikke rett. Herren har utvalgt Jerusalem, det vil si Guds folk. Og sier han, er ikke denne mannen her en rykende brann, revet ut av ilden? Ypperstepresten har vært i dommen, men han har blitt frelst ut av den, eller gjennom den.

Og så tas de skitne klær av, idet det sies til ham at hans misgjerning tas bort. Og han kles i høytidsklær. Særlig nevnes den nye luen. Det var yppersteprestens lue, på den sto det inngravert: Helliget Herren.

Ypperstepresten og folket han representerte, var gjennom dommen og det som hadde skjedd for Herrens åsyn, utskilt fra verden og synden og innvidd til Herren for å høre ham til og være hans eiendom.

Hva er det profeten får se gjennom dette synet? Jo, det står om ypperstepresten Josva i v.8 at han er en varselmann, det vil si et forbilde. For Herren lar sin egentlige tjener komme: Spire, det vil si Davids rotskudd eller Messias.

Det som ypperstepresten Josva her har fått være med på er et forbilde. Herren skal – ved sin tjener Spire, ved Messias – ta bort folkets misgjerning på én dag.

Den misgjerning som Israelsfolket aldri kunne sone gjennom sine 70 år i fangenskap i Babel, den skal Messias ta bort på en dag. Det Israel og ypperstepresten Josva forbilledlig hadde erfart – at gjennom soning og dom blir misgjerningen tatt bort, Gud forsones og tar seg igjen av sitt folk – det skulle Herrens tjener gjøre og han skulle gjøre det på én dag.

Ypperstepresten Josva er altså forbilde på den ene og sanne yppersteprest, Jesus. På hebraisk heter jo også Jesus nettopp Josva. Det er Ypperstepresten Jesus vi møter her i Sak 3.

Jesus har tatt på seg å bære dine og mine synder, sitt folks synder. Han har tatt på seg å gjøre soning i ditt sted, han har tatt på seg alle piner og all straff. Det er som Paul Gerhardt synger: «Når alle piner vises frem, Han svarer: Gjerne, hvert et lem Er rede til å lide.»

Når Jesus vandret opp til Golgata for deg og meg, bar han ikke bare korset, men han bar våre synder på sitt eget legeme. Det var hans skitne klesdrakt. «Han som ikke visste av synd, ble gjort til synd for oss.» (2Kor 5:21)

Og da Jesus døde, bar han sitt eget blod fram for Herrens åsyn i himmelens helligdom, til et vitnesbyrd om den soning som hadde funnet sted.

Sydebukken ble ofret utenfor selve helligdommen, og blodet ble så av ypperstepresten båret inn i det aller helligste, bak forhenget, til et vitnesbyrd for Gud om den soning som var funnet sted.

Der inne, bak forhenget var ypperstepresten skjult for folket. Og vi kan tenke oss hvilken spenning det var i folket, om Gud ville ta i mot offeret og om ypperstepresten ville komme levende ut igjen med velsignelsen.

Her hos profeten Sakarias får vi se det som utspiller seg inne bak forhenget. Der trår Satan, anklageren, også fram for Gud og peker på Jesu skitne klær, våre synder som han bar, og krever Jesus fordømt.

Satan seiret tilsynelatende på Golgata. Jesus døde, oppgav sin ånd, og ut av hans side rant det blod og vann. På Golgata, utenfor Jerusalem, utenfor leiren, var det Jesus døde. Men samtidig bar Jesus sitt blod som yppersteprest og sprengte det på paktens ark i den himmelske helligdom.

Og i dommen, i straffen er det soning og utløsning. «Den som er død er rettferdiggjort fra synden.» Slik står det i Rom 6:7.

Satan, anklageren, avvæpnes på Golgata, og blir kastet ned fra anklagerbenken i himmelen.

For i og med Jesu død, i og med at blodet ble sprengt på den himmelske nådestol, så var det ikke lenger noen synd å anklage for. Jesus var rettferdiggjort, frikjent fra synden, for den var sonet.

Det er dette vi er vitne til i Sak 3. Det er hva som skjer når blodet er sprengt, når soningen er fullbrakt og gjennom blodet gjort gjeldende for Gud.

Da tas de skitne klær av. Gud i himmelen rettferdiggjør Jesus fra dine og mine synder. Synden er sonet, den er tatt bort, den er kastet i glemselens hav. Satan har ingen rett til å anklage, og Herren sender ham bort. «For hvem vil anklage Guds utvalgte? Gud er den som rettferdiggjør.» (Rom 8:33)

Hvem er Guds utvalgte? Det er Jesus.

Men da er det stort å tenke på at likesom ypperstepresten ikke bare bar folkets synder på sine skuldrer, men selve folket – ja, de lå også nærmest på hans hjerte – slik bærer også Jesus hver den som hører ham til. Det som Jesus gjorde, det gjorde han i ditt og mitt sted, som om du og jeg skulle ha gjort det. Derfor er det slik at når han ble avkledd sine skitne klær, så var det mine skitne klær som ble tatt bort. Når han ble iført høytidsklær, så var det sine egne klær han ble ikledd, hans egen fullkomne rettferdighet og hellighet.

Jesus var i ett og alt helliget Herren. Men så var det også jeg som ble kledd i rettferdighetens skinrende drakt og jeg som ble helliget Herren. For han gjorde det alt i mitt sted. Og er Jesus Guds utvalgte som ingen kan anklage, så er jeg også Guds utvalgte som Gud rettferdiggjør. Ja, jeg er utvalgt i Kristus og oppreist med ham og satt med ham i himmelen. (Kol 2:12) Tenk, alt dette har jeg i Jesus.

I Lukasevangeliet, hvor Jesus som yppersteprest særlig fokuseres, slutter evangeliet med at Jesus farer opp til himmelen. Der står det slik: «Han førte dem ut i mot Betania, og han løftet sine hender og velsignet dem. Og det skjedde mens han velsignet dem, at han

skiltes fra dem og ble opptatt til himmelen.» (Luk 24: 50-51).

Etter å ha fullført soningen for våre synder, kommer Jesus ut igjen og så velsigner han sine med frukten av hans soning: Syndenes forlatelse, rettferdighet og hellighet for Gud, barnekår og arverett, fred med Gud og samfunn med Ham. Det er kraften av Jesu oppstandelsen.

Jesu oppstandelse er vitnesbyrdet om at sonofferet er tatt i mot hos Gud, soningen er utstått og synden er slettet ut. Hadde det stått noe igjen å sone, så hadde Jesus blitt i graven.

Men synden er sonet, straffen er utstått, Gud har fått løsepenger.

Derfor reiser Gud Jesus opp fra de døde. Den evige dommer vitner at dommen er utstått, det står ikke lenger tilbake noe som krever soning. Det er oppgjort!

Tenk, det vitner Jesu oppstandelse. Din synd er sonet!

Den synd som du kjenner i ditt hjerte og som anklager deg i din samvittighet, den har Jesus båret, den har han slettet ut, den har han betalt for med sitt blod. Den synd som loven anklager deg for, som Satan anklager deg for, den er sonet, og anklageren har ved Jesu død mistet sine våpen og sin anklagerett hos Gud.

Men Jesus sto også opp i kraft

av sin rett til å leve. Han ble prøvet i alle ting likhet med oss, men uten synd. (Heb 4:15) Han vant seg den livsrett som loven taler om: «Den som gjør det, skal leve.»

Jesus hadde rett til å leve for Guds åsyn. Derfor sto han også opp i kraft av sin livsrett. Døden hadde ingen makt over ham som var uten synd.

Og tenk, det liv Jesus levde, det levde han i ditt sted. Hans rettfer-

dighet er din rettferdighet, du som hører Jesus til. Derfor er han også oppreist til din rettferdiggjørelse. «Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud.» (2Kor 5:21)

Hans oppstandelse er din oppstandelse til livet, til samfunn med Gud og barnekår hos ham!

Bibelskolen på Fossnes 10 år!

**Bibelskolen på Fossnes inviterer til
10-års jubileum i pinsehelga, 19.-20. mai 2002.**

Det blir tilbud om overnatting og mat for dem som ønsker det.
Møter 1. pinsedag kl 1100, 1700 og 1930, samt 2. pinsedag kl 1100.
Ta kontakt med rektor Per Bergene Holm på tel 33 36 17 70
for nærmere informasjon og påmelding!

Alle er hjertelig velkommen!

Velkommen til Bibelskolen på Fossnes!

Høsten 2002 ønsker Bibelskolen på Fossnes velkommen til et nytt skoleår! Vi vil oppmuntre deg som tenker på et bibelskolekurs om å ta kontakt med rektor Per Bergene Holm på tel 33 36 17 70 for nærmere informasjon og søknadsskjema. Skolen er åpen både for årskurs eller kortere opphold. På skolen ønsker vi formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Arrangementer sommerhalvåret 2002

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

- ✓ **18. mai: Elevstevne på Bibelskolen på Fossnes**
Alle tidligere og nåværende elever velkommen!
- ✓ **19.-20. mai: 10-års jubileumsstevne på Bibelskolen på Fossnes**
Tilbud om overnatting. (Ordinært pinsestevne går ut pga. 17. mai.)
- ✓ **18.-30. juni: Teltmøter på Varhaug på Jæren**
- ✓ **28.-30. juni: Barneleir**
Sted: Bibelskolen på Fossnes. Alder: 1.- 4. klasse.
- ✓ **28.-30. juni: Ungdomsleir**
Sted: Heia leirsted, Vestfold. Alder: 5. klasse og eldre.
- ✓ **10.-14. juli: Hovedsommerskole med årsmøte**
Sted: Lundheim Folkehøgskole, Moi
- ✓ **20.-21. juli: Misjonsstevne på Bibelskolen på Fossnes**
Besøk fra misjonsfeltet i Peru. Tilbud om overnatting.
- ✓ **23.-28. juli: Teltmøter v/Vormsund Ungdomsskole**
Sted: I nærheten av Årnes i Akershus fylke.
- ✓ **1.-4. august: Sommerskole i Trøndelag**
Sted: IMI Stølen på Oppdal i Sør-Trøndelag.
- ✓ **4.-6. oktober: Bibelhelg på Vestlandet**

~ Velkommen til samlinger om Guds ord! ~